

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marcely Rouskové a soudců Mgr. Dariny Michorové (soudkyně zpravodajky) a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci

žalobkyně: **Pražská plynárenská Distribuce, a. s.**, IČ 21031088,
sídlem U Plynárny 500/44, 140 00 Praha 4,
zastoupená JUDr. Sylvií Sobolovou, Ph.D., advokátkou,
Kocián Šolc Balašík, advokátní kancelář, s. r. o.,
sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**,
sídlem Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7,

za účasti
osoby zúčastněné: **Ing. T. P., MBA**,
bytem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2026, čj. UOOU-03877/24-47,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podniká v oblasti distribuce plynu jako provozovatel distribuční soustavy a je zcela vlastněna skrze mateřskou společnost Pražská plynárenská, a.s. hlavním městem Prahou. Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „OZNŘ“ nebo „žadatel“) je od roku 2020 majitelem plynárenského zařízení – středotlakového plynovodu (STL plynovod)¹. Žalobkyně od ledna 2022 eviduje od OZNŘ desítky žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, kterými se domáhá poskytnutí různých dokumentů žalobkyně – povinného subjektu. Žalobkyně a OZNŘ dále proti sobě vedou spor u Obvodního soudu pro Prahu 4, v němž OZNŘ od žalobkyně požaduje vydání údajného bezdůvodného obohacení za nájem plynárenského zařízení.
2. Dne 8. 7. 2024 požádala OZNŘ o poskytnutí kopie dokumentu „*Přehled orientačních cen v investiční výstavbě, ceny platné pro rok 2024*“ (dále jen „investiční ceník 2024“). Po komplikovaném procesním vývoji žalobkyně svým v pořadí již třetím rozhodnutím ze dne 28. 7. 2025 žádost OZNŘ opakovaně odmítla. Žalovaný však k odvolání OZNŘ toto rozhodnutí zrušil výrokem I svého rozhodnutí ze dne 23. 1. 2026, čj. UOOU-03877/24-47 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a řízení o žádosti zastavil, a výrokem II téhož rozhodnutí podle § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“) žalobkyni přikázal, aby OZNŘ požadované informace poskytla ve stanovené lhůtě. Protože žalobkyně s tímto postupem nesouhlasila, podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke zdejšímu soudu.
3. Součástí žaloby byl též návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému soud vyhověl usnesením ze dne 3. 3. 2026, čj. 12 A 10/2026-52, které nabylo právní moci dne 4. 3. 2026.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně v žalobě shrnula skutkový stav. Proti napadenému rozhodnutí vznesla v podstatě čtyři žalobní námitky: (i) nesprávnou aplikaci § 16 odst. 5 informačního zákona, (ii) nesprávné posouzení výluky podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, (iii) nesprávné posouzení výluky podle § 9 odst. 1 téhož zákona, a (iv) nesprávné posouzení použití § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“).
5. (i) Předně žalobkyně tvrdila nesprávné použití § 16 odst. 5 informačního zákona (tzv. informační příkaz). Poukázala na zdůvodnění poslaneckého pozměňovacího návrhu, kterým byl informační příkaz do informačního zákona zaveden, a částečně z něj citovala. Žalovaný byl povinen před vydáním informačního příkazu přezkoumat nejen důvody, pro které povinný subjekt žádost odmítl, ale i (ne)existenci jakýchkoli jiných zákonných důvodů pro neposkytnutí informace, což žalovaný nesplnil. Žalobkyně uvedla, že v prvostupňovém rozhodnutí byla hlavním důvodem odmítnutí žádosti výluka dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, přičemž žalovaný shledal v tomto rozsahu rozhodnutí žalobkyně nepřezkoumatelné. Žalovaný tedy nebyl schopen sám posoudit, zda je odepřenou informací skutečně možné považovat za vnitřní pokyn dle citovaného ustanovení, přesto žalobkyni

¹ STL plynovod IPE D 110 v délce 1.139,6 m, IPE D 90 v délce 14,1 m, IPE D 50 v délce 1,4 na pozemcích parc. č. X. v k.ú. X. a na pozemcích parc. č. X. v k.ú. X. a STL plynovod IPE 90 v délce 357 m, IPE 63 v délce 233 m, IPE 50 v délce 1644 m, včetně 129 plynovodních přípojek IPE 25, v celkové délce 650 m, nacházejících se na pozemcích parc. č. X. v k.ú. X..

informačním příkazem uložil ji poskytnout. Naproti tomu v případě výluky dle § 9 odst. 1 informačního zákona (obchodní tajemství) naopak bez náležitého posouzení skutkového stavu žalovaný dospěl k velmi zjednodušujícímu a nesprávnému závěru, že žalobkyně jako distributor plynu není vystavena žádné konkurenci, a proto je vyloučeno, aby byla požadovaná informace obchodním tajemstvím. Žalovaný tak jednoznačně pochybil, pokud vydal informační příkaz navzdory tomu, že si nebyl jistý, zda odepřená informace nespadá pod výluky podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Dále žalovaný pochybil tím, že použití výluky dle § 9 odst. 1 téhož zákona považoval za vyloučené na základě své nesprávné právní úvahy.

6. (ii) Dále žalobkyně namítla nesprávné posouzení výluky dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. K tomu se obecně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) věnovala nejdříve pojmu „*vnitřní předpis/vnitřní pokyn*“, s tím, že se ale tato judikatura týká povinných subjektů, které na rozdíl od žalobkyně nejsou osobami soukromého práva, či podnikateli, jejichž primárním účelem je vytváření zisku, a tudíž získání co nejvýhodnější pozice na trhu. Dle ustálené rozhodovací praxe NSS pod vnitřní pokyn spadají např. metodicko-koordinační dokumenty, pracovní postupy, výukové příklady či konkretizace úkolu povinného subjektu.
7. Žalobkyně dále vyložila pojem „*personální předpis*“ a měla za to, že pokud povinný subjekt při posouzení požadované informace dospěje k závěru, že tato naplňuje znaky vnitřního předpisu, musí v rámci svého uvážení zhodnotit, zda a z jakého důvodu je případně namíste poskytnutí této informace omezit. Tedy zhodnotit, zda je případné neposkytnutí informací legitimní, tj. zda důvodem jejího neposkytnutí je ochrana jejího legitimního zájmu. Žalobkyně takto k posouzení požadovaných informací přistoupila a dospěla k závěru, že investiční ceník 2024 v první řadě naplňuje formální znaky vnitřního předpisu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, neboť představuje ryze interní metodický a organizační předpis s hierarchickou působností výlučně dovnitř žalobkyně, tj. určený a závazný pouze pro její zaměstnance, bez jakéhokoli přesahu do právní sféry osob stojících mimo žalobkyni. Daný ceník je interní dokument, v němž žalobkyně sama pro své vlastní potřeby a na základě vlastních podkladů a vlastní činnosti stanoví orientační (obvyklé) jednotkové ceny zemních, stavebních a montážních prací, inženýrské činnosti, dodávky materiálů a dalších nákladových položek potřebných k vybudování různých plynárenských zařízení, zejména plynovodů a plynovodních přípojek, jejichž výstavbu sama realizuje. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně je povinna předkládat Energetickému regulačnímu úřadu (dále jen „ERÚ“) pro účely jeho cenových rozhodnutí.
8. Na základě těchto všech úvah tak žalobkyně vyhodnotila kladně otázku, zda požadovaná informace spadá do rozsahu výluky citovaného ustanovení. Poté posuzovala proporcionalitu mezi striktně interní povahou požadované informace a právem OZNŘ požadovat informace na základě informačního zákona. Žalobkyně přitom identifikovala dva legitimní důvody pro odepření informace, zaprvé, zájem na ochraně důvěrných informací o struktuře a výši cen, za něž žalobkyně pořizuje plynárenská zařízení, vůči třetím osobám, zejména vlastníkům plynárenské infrastruktury, kteří by mohli tyto informace zneužít na úkor žalobkyně, a zadruhé, zjevně zneužívající povaha výkonu práva na informace. Žalovaný přesto žalobkyni vytkl, že opakovaně nedokázala identifikovat legitimní důvody k odmítnutí požadovaných informací.
9. Dle žalobkyně žalovaný nevzal ani v potaz, že důvod odmítnutí požadovaných informací dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona může spočívat (a spočívá) také v tom, že daný

ceník lze považovat za chráněnou informaci dle § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona. Informační zákon sice neobsahuje samostatnou výlukou chráněných informací podle energetického zákona, nicméně se v daném případě o takovou chráněnou informaci jedná. Je proto nepochybně relevantní pro správní uvážení žalobkyně při aplikaci výluky dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona.

10. (iii) Žalobkyně namítla rovněž nesprávné vyhodnocení výluky podle § 9 odst. 1 informačního zákona (obchodní tajemství), zejména pokud jde o otázku splnění znaku konkurenční významnosti. Žalovaný se dle jejího názoru dopustil velkého a zkreslujícího zjednodušení, když zmínil pouze (absentující) konkurenci mezi jednotlivými distributory plynu a pominul, že se žalobkyně v hospodářské soutěži běžně setkává i s řadou jiných subjektů, které tak jako OZNŘ sice nejsou distributory plynu, protože k tomu nemají potřebnou licenci, avšak jsou vlastníky plynárenských zařízení, které žalobkyně v rámci své činnosti využívá a s těmito si tak „konkuruje“. Žalobkyně shrnula, že se žalovaný dopustil nesprávného posouzení některých znaků obchodního tajemství a zatížil tak své rozhodnutí vadou, která způsobuje jeho nezákonnost.
11. (iv) Konečně, žalobkyně brojila proti nesprávnému posouzení aplikace § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona. Citovala k tomu z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Tvrdila, že podmínka, že chráněná informace ve smyslu § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona musí být informací získanou v rámci výkonu činnosti držitele licence nijak nevylučuje, že se při tom může jednat o ryze interní informaci. Poukázala na jazykový výklad daného ustanovení, z něhož dle žalobkyně vyplývá, že chráněnou informací je i informace obsahující obchodní tajemství bez ohledu na to, zda vznikla či nevznikla při výkonu činnosti držitele licence. Navíc žalovaný ve svém rozhodnutí nezohlednil povahu energetického zákona jako *lex specialis* ve vztahu k informačnímu zákonu. Tím zatížil své rozhodnutí vadou nesprávného právního posouzení.
12. Žalobkyně k žalobě na podporu svých tvrzení doložila svůj výpis z obchodního rejstříku ke dni 9. 2. 2026, dále výpisy z obchodního rejstříku společností O. s. r. o., a A. s. r. o. (dále jen „spřízněné osoby s OZNŘ“), jejichž jediným jednatelem a společníkem je OZNŘ, kopii návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu, podaného OZNŘ proti žalobkyni k Obvodnímu soudu pro Prahu 4, a tabulku podaných žádostí o informace OZNŘ nebo jejími společnostmi v období od ledna 2022 do června 2025 (celkem 46 žádostí; 31 žádostí OZNŘ, 9 žádostí O. s. r. o., a 6 žádostí A., s. r. o.).
13. Žalobkyně dále dodala, že OZNŘ proti ní podala žalobu, vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. 51 C 19/2022, kterou se domáhá vydání údajného bezdůvodného obohacení spočívajícího v rozdílu mezi částkou měsíčního nájmu hrazeného žalobkyní OZNŘ za plynárenské zařízení a částkou, kterou OZNŘ považuje za obvyklé nájemné.
14. Žalobkyně navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě považoval s ohledem na složitý dosavadní procesní vývoj za nezbytné nejprve popsat průběh odvolacího řízení, kdy zdůraznil, že jde již o třetí odvolání OZNŘ v dané věci. Délka a průběh odvolacího řízení jsou poznamenány trvající nesoučinností žalobkyně se žalovaným. Aby žalovaný zabránil dalšímu procesnímu ping pongu, posoudil důvody žalobkyně k odmítnutí poskytnout informaci i bez znalosti

konkrétního obsahu chráněné informace, kterou žalobkyně přes opakované výzvy žalovanému dosud nikdy nepředložila.

16. Žalovaný při posuzování dané věci vycházel z rozsudku zdejšího soudu ve spojených věcech pod sp. zn. 9 A 32/2024, které byly skutkově obdobné, včetně argumentace žalobkyně (lišily se pouze v období, za jaké žadatel investiční ceníky žalobkyně požadoval – 2010-2013), na jehož konkrétní závěry odkázal. Zdejší soud přitom v odkazovaném rozsudku potvrdil závěry žalovaného, že neexistuje žádný zákonný důvod, který by bránil požadované ceníky poskytnout. Žalovaný přitom nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že odkazovaný rozsudek se zabýval výlučně důvodem neposkytnutí informace podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, nikoliv zbylými důvody. K tomu poukázal na bod 47 uvedeného rozsudku.
17. Žalobkyně sice v žalobě polemizuje se závěry žalovaného, nicméně opětovně nepředložila žádné nové argumenty, se kterými by se žalovaný v průběhu řízení a v napadeném rozhodnutí již nevypořádal. Legitimní důvod bránící poskytnutí požadované informace musí být zásadní a musí odpovídat dikci čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), žalobkyně přitom žádný nepředložila.
18. Dále k tvrzení žalobkyně o zneužívající povaze projednávané žádosti ze strany žadatele (body 20 až 22 žaloby), a k jejímu tvrzení, dle kterého žadatele považuje za svého konkurenta, s odkazem na odbornou literaturu a tam citovanou judikaturu NSS, žalovaný uvedl, že existence soudního sporu, který žalobkyně údajně vede s OZNŘ, sama o sobě nesvědčí závěru o zneužití práva OZNŘ na informace. Obdobně nelze dovozovat zneužívající charakter žádosti z údajně konkurenčního postavení OZNŘ vůči žalobkyni. K tomu citoval své závěry z bodu 72 napadeného rozhodnutí. Pro právo na informace je obecně nepodstatné, z jakého důvodu žadatel určitou informaci požaduje. Rovněž je zcela nerozhodné, kdo žádost podal a jaký je vztah žadatele k žalobkyni, neboť důvody odmítnutí žádosti musí obstát i v případě, kdy by stejnou žádost podala kterákoliv jiná osoba, která v žádném specifickém vztahu k žalobkyni není.
19. Žalovaný v rámci celého odvolacího řízení postupoval v souladu se správním řádem, zejména s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a před vydáním rozhodnutí se všemi v úvahu přicházejícími zákonnými prostředky snažil zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu vyplývajícím z § 2 správního řádu. Žalovaný napadené rozhodnutí řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, přičemž na závěrech formulovaných v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i nadále trvá. Nad rámec dodal, že žalobkyni přikázal poskytnutí investičních ceníků za vícero období, a i v těchto věcech podala žalobkyně žalobu ke zdejšímu soudu (sp. zn. 3 A 187/2025 a 15 A 196/2025).
20. Žalovaný také stručně zopakoval své argumenty z napadeného rozhodnutí ke všem důvodům, pro které žalobkyně odmítla požadovanou informaci poskytnout. Proto postupoval dle § 16 odst. 5 informačního zákona a poskytnutí požadovaných informací přikázal. Současně dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení zastavil a prvostupňové rozhodnutí zrušil.
21. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

22. Osoba zúčastněná na řízení se vyjádřila podáním ze dne 16. 2. 2026 tak, že odkázala na své vyjádření ze dne 4. 3. 2024 k obdobné věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 6 A 7/2024, které je stále aktuální a na kterém dále trvá.
23. V odkazovaném vyjádření se OZNŘ ohradila proti tvrzení žalobkyně, že by jejím cílem byl nátlak na žalobkyni. Žalobkyně staví OZNŘ do značně nepříznivého světla popisem získání plynovodu OZNŘ. Zcela však opomněla říci, že její právní předchůdkyně (Pražská plynárenská, a. s.) v té době byla v insolvenčním řízení, v rámci kterého OZNŘ plynovod získala. Jak žalobkyně, tak její právní předchůdkyně přitom měly možnost tehdy tento plynovod odkoupit (formou veřejného výběrového řízení). Skutečnost, že tak neučinily, jde zcela k jejich tíži. Nelze tedy OZNŘ obviňovat z toho, že po žalobkyni požaduje za odkup nebo nájem svého majetku spravedlivou částku odpovídající hodnotě plynovodu. Rovněž nesouhlasila, že by smluvní vztah mezi majitelem a provozovatelem plynárenského zařízení podléhal cenové regulaci ze strany ERÚ.
24. Dále OZNŘ v odkazovaném vyjádření naznačila, že se dozvěděla o „*velice zajímavých skutečnostech týkajících se „byznysu“ distribučních plynárenských společností*“, které nejsou veřejně známé a „*určitě by bylo přínosné o nich veřejnost informovat*“. Protože však tyto „podivné skutečnosti“ přímo nesouvisí s otázkou, zda má právo na poskytnutí informací, nechce jimi zatěžovat soud ani řízení. Dodala, že již získané informace využila ve veřejném konzultačním procesu k cenovému rozhodnutí ERÚ, jakož i ke zpracování úpravy dvou článků energetického zákona, kterou někteří poslanci předložili jako pozměňovací návrh při projednávání novely energetického zákona v roce 2023. Osoba zúčastněná na řízení v této souvislosti na potvrzení uvedeného navrhla jako důkaz výslech svědka, doc. Ing. K. H., Ph.D., MBA. K samotné žalobě, ani k vyjádření žalovaného se OZNŘ dále již nevyjádřila.

V. Podstatný obsah správního spisu

25. Osoba zúčastněná na řízení podala dne 8. 7. 2024 k žalobkyni žádost podle informačního zákona o zaslání kopie dokumentu Přehled orientačních cen v investiční výstavbě, ceny platné pro rok 2024.
26. Následoval složitý procesní vývoj, kdy žalobkyně nevyřídila žádost OZNŘ v zákonné lhůtě, OZNŘ podala proti tomu k žalovanému stížnost, na kterou žalovaný reagoval rozhodnutím ze dne 23. 8. 2024, kterým přikázal žalobkyni, aby žadatelovu žádost vyřídila ve lhůtě 15 dnů. Protože OZNŘ ve stanovené lhůtě žádné vyřízení své žádosti neobdržela, obrátila se dne 11. 9. 2024 k žalovanému s žádostí o opatření proti nečinnosti. Žalovaný si k věci vyžádal spisovou dokumentaci žalobkyně, ta však na výzvu žalovaného nereagovala, proto se žalovaný obrátil na OZNŘ, aby mu svou stížnost předložila. Dne 14. 10. 2024 žalobkyně předložila žalovanému stížnost OZNŘ ze dne 11. 9. 2024, i její odvolání proti prvnímu prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně z téhož dne sp. zn. OP/239/2024/LF, o žádosti OZNŘ, které v mezidobí dne 11. 9. 2024 vydala. Obdobný postup se několikrát opakoval, soud však nepovažoval pro přehlednost rozsudku detailní vymezení v dané věci za nezbytné, kdy oba účastníci řízení, jakož i OZNŘ daný procesní průběh nijak nezpochybňovali a je jim dobře znám.
27. Kromě výše zmíněného prvního prvostupňového rozhodnutí žalobkyně o žádosti OZNŘ rozhodovala ještě dvakrát, a to druhým prvostupňovým rozhodnutím ze dne 14. 3. 2025, sp. zn. OP/136/2024/LF, a aktuálně v pořadí třetím prvostupňovým rozhodnutím ze dne 28. 7. 2025, sp. zn. OP/396/2025/LF, které je předmětem tohoto řízení. Ve všech třech rozhodnutích žalobkyně odmítla žádost OZNŘ z důvodu podle § 9 odst. 1, § 11 odst. 1

písm. a) informačního zákona, a v aktuálním třetím prvostupňovém rozhodnutí též ve výroku výslovně podle § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona. Všechna prvostupňová rozhodnutí žalovaný vždy zrušil, a to rozhodnutími žalovaného ze dne 8. 1. 2025, čj. UOOOU-03877/24-15, resp. ze dne 18. 6. 2025, čj. UOOOU-0387724-29, a věc vrátil žalobkyni k novému projednání (první a druhé rozhodnutí žalovaného).

28. Po podání odvolání OZNŘ žalovaný vyzval žalobkyni k předložení spisového materiálu a chráněných informací podle § 16 odst. 4 informačního zákona s upozorněním, že tyto budou podle § 20 odst. 7 téhož zákona vyloučeny z nahlížení do spisu. Na tuto výzvu žalovaného reagovala žalobkyně sdělením ze dne 10. 1. 2025 (dále jen „sdělení“), kterým žalovanému zaslala investiční ceník 2024 v anonymizované podobě (prakticky se začerněnými údaji o cenách v tabulkách) s tím, že i poté obsahuje chráněné informace, které musejí být vedeny mimo předmětný spis. Tyto jiné informace však nijak blíže neoznačila.
29. Zároveň žalovaný požádal o součinnost ERÚ žádostí ze dne 5. 12. 2025 o stanovisko, zda žalobkyně za roky 2024 a 2025 vydala pro každý jednotlivý rok zároveň ceník určený pro stanovení návratnosti investic cizích investorů a ceník určený pro stanovení nákladů investičních akcí žalobkyně, anebo zda jde o jeden ceník, ve kterém jsou obsaženy oba uvedené typy, dále ve vztahu k investičnímu ceníku 2024, zda tento ceník žalobkyně předložila ERÚ, případně kdy, a pokud byl předložen, zda může ERÚ potvrdit, zda obsahuje datum jeho vydání, a pokud ano, aby jej sdělil. V reakci na výzvu k součinnosti ERÚ zaslal žalovanému stanovisko ze dne 11. 12. 2025, č. j. 11799-3/2025-ERU. V něm ERÚ potvrdil, že žalobkyně vydala přehled orientačních cen ve výstavbě pro rok 2024 pouze na jednom dokumentu a jiným dokumentem ERÚ nedisponuje (dále jen „stanovisko ERÚ“).
30. Za tohoto stavu žalovaný přistoupil k věcnému posouzení odvolání OZNŘ, pojednal o právním rámci (§ 15 odst. 1, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a § 16 odst. 5 informačního zákona, § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona, § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“, § 68 odst. 3 správního řádu, čl. 17 odst. 4, 5 Listiny) a požadavcích, které musí být dle odborné literatury splněny pro aplikaci ochrany obchodního tajemství na konkrétní informace. Konstatoval, že nemá k dispozici úplný správní spis, neboť v něm absentují chráněné informace a žalobkyně je přes výzvu nepředložila, čímž žalovanému znemožnila postupovat v řízení v souladu s § 3 správního řádu. Přesto ale žalovaný přistoupil k věcnému přezkoumání třetího prvostupňového rozhodnutí a postupu, který jeho vydání předcházela. Vyšel přitom z podkladů, jež si v průběhu odvolacího řízení obstaral, především ze stanoviska ERÚ a podkladů, které žalovanému doložila žalobkyně, tedy z investičního ceníku za rok 2023, který byl přílohou stížnosti OZNŘ ze dne 11. 9. 2024, a anonymizovaného investičního ceníku 2024. Při posouzení žalovaný předně vycházel z § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona a zabýval se pojmem interní pokyn. Odmítl argumentaci žalobkyně, neboť nemá oporu ve spisovém materiálu – chráněné informace se v žalobkynin předloženém spisu nachází pouze v anonymizované podobě, prvostupňové rozhodnutí je proto v daném rozsahu nepřezkoumatelné. Ve zbývajícím rozsahu žalovaný prvostupňové rozhodnutí dále hodnotil a neshledal důvod výluky podle § 11 odst. 1 písm. a). Informační zákon totiž při užití daného ustanovení předpokládá, aby povinný subjekt cestou správního uvážení zhodnotil, zda je omezení práva na informace v konkrétním posuzovaném případě legitimní. K tomu žalovaný odkázal na judikaturu NSS. Žalobkyni vytkl, že jako povinný subjekt primárně a konkrétně nezhodnotila, v čem spočívá legitimní důvod pro omezení žadatelova práva na informace. Posoudil tvrzení žalobkyně, že by poskytnutím informací mohlo dojít

k nepředvídatelným událostem ohrožujícím její efektivní činnost, jako ryze obecná a nic nevypovídající o legitimitě omezení žadatelova práva na informace. Žalobkyně měla identifikovat konkrétní veřejný zájem či jiné ústavně zaručené ústavní právo, které by byly poskytnutím požadovaných informací reálně ohroženy, což se nestalo. Nadto žalovaný neshledal existenci jakéhokoli relevantního legitimního zájmu na omezení žadatelova práva na informace, ani ohrožení veřejného zájmu dle čl. 17 odst. 4 Listiny.

31. Dále se žalovaný vyjádřil k argumentaci žalobkyně pro odmítnutí požadovaných informací dle § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona, a dospěl k závěru, že se současná aplikace s cit. ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona vzájemně vylučují. Dle žalovaného § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona chrání informace získané v rámci výkonu činnosti držitele licence, nikoli tedy informace ryze interního charakteru, jak žalobkyně tvrdí. Důvody, pro které nepovažoval za splněné podmínky pro odmítnutí poskytnutí požadovaných informací z důvodu ochrany obchodního tajemství, žalovaný podrobně rozvedl na straně 9 a 10 rozhodnutí. Uzavřel, že nebyla splněna podmínka konkurenční významnosti, přičemž je třeba, aby byly všechny znaky obchodního tajemství splněny kumulativně. Jiné důvody pro neposkytnutí informace neshledal, proto žalovaný postupoval § 16 odst. 5 informačního zákona a vydal informační příkaz.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

32. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
33. Soud ve věci rozhodl při jednání dne 19. 5. 2026, neboť žalobkyně takové projednání věci výslovně požadovala. K jednání se dostavili zástupce žalobkyně a pověřený zaměstnanec žalovaného, OZNŘ se k jednání, o kterém byla informována včas (§ 49 odst. 1 s. ř. s.), bez předchozí omluvy nedostavila. Neomluvená nepřítomnost OZNŘ na jednání nebyla překážkou projednání a rozhodnutí věci (§ 49 odst. 3 ve spojení s § 34 odst. 3 s. ř. s.), proto soud v jednání pokračoval. Z důvodu technického selhání záznamového zařízení po 15 minutách od zahájení jednání soud znovu zopakoval příslušnou část jednání (přednes žaloby a větší část reakce žalovaného na něj). Při jednání setrvali účastníci řízení na svých dosavadních stanoviscích a procesních návrzích.
34. Žalobkyně nad rámec obsahu žaloby doplnila, že žalovaný nevěděl, o jaký ceník jde, protože si nebyl jistý. V takovém případě, i pokud by soud žalobu zamítl, nebylo by rozhodnutí žalovaného vykonatelné, exekutor nebude vědět, co má být předmětem exekučního příkazu. K námitce výluky podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona zopakovala, že zdejší soud se ve věci sp. zn. 9 A 32/2024 zabýval jinými okolnostmi a nevyplývají z něj závěry, které z nich žalovaný dovozoval. Není pak pravda, že žalobkyně neuvedla legitimní důvody pro neposkytnutí informace, naopak, uvedla až dva. K výluce podle § 9 informačního zákona žalobkyně soudu předložila dvě mapky („modrou“ a „zelenou“) a navrhla je jako důkaz pro tvrzení, že není pravda, že není vystavena konkurenci. Z těchto map vyplývá, že v jejím podnikání existují konkurenční podmínky a navíc, je z nich také patrné, že na přiděleném území existují oblasti, které nejsou plynofikovány; o ta území se nyní soutěží (případně v budoucnu bude soutěžit). Pokud jde o aplikaci výluky podle energetického zákona, žalobkyně si na rozdíl od žalovaného nemyslí, že jde o informaci získanou zvenku, jak v souvislosti se slovem „získala“ v daném ustanovení dovodil žalovaný. Dodala, že OZNŘ se chová nestandardně. Žalobkyně má za to, že má podnikat za stejných podmínek, jako ty

právnícké osoby, které nejsou povinnými subjekty. Dále uvedla, že bohužel, podniká s veřejnými prostředky, což vytváří situace, kdy žalobkyně nemá rovné podmínky. Ve svém závěrečném stanovisku žalobkyně sdělila, že čelí systémové šikaně ze strany OZNŘ, která vždy žádá o jeden nebo 2 ceníky z libovolných období, navíc spolu vedou řízení o bezdůvodné obohacení.

35. Žalovaný měl za to, že se dostatečně vypořádal se všemi odvolacími námitkami, tak i s důvody uvedenými v prvostupňovém rozhodnutí, o čemž svědčí ostatně i vnitřní struktura a rozsah napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že v případě žalobkyně jde o veřejnou instituci ze 100 % vlastněnou skrze mateřskou společnost Pražská plynárenská, a.s. hlavním městem Prahou. Nakládá s veřejnými prostředky. K namítanému rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 9 A 32/2024 žalovaný poukázal na skutečnost, že odlišnost v právě projednávané věci spočívá v tom, že žalobkyně v prvostupňovém rozhodnutí aplikovala více důvodů odmítnutí žádosti. Pokud jde o předmět exekučního příkazu, podle žalovaného je smutné, že žalobkyně tímto argumentuje. Její dlouhodobá nesoučinnost se žalovaným jako jejím nadřízeným orgánem je nepochopitelná; žalobkyně nikdy nepředkládá svůj spis ani podané opravné prostředky, činí tak až na opakované výzvy, dosud je nikdy nepředložila řádně a včas. Podstatné podle žalovaného je, že výrok napadeného rozhodnutí je vykonatelný a je v něm přesně uveden název dokumentu. Žalovaný připustil, že je mu známo, že žalobkyně mívala v různých obdobích 2 ceníky, tzv. interní a externí, někdy byly součástí jednoho dokumentu, jindy šlo o dva dokumenty. Právě proto se žalovaný v průběhu správního řízení obrátil na ERÚ. Žalovaný také citoval odpověď žalobkyně na výzvu žalovaného k předložení předmětného dokumentu, v němž upozornil na to, že žalobkyně zde rozvíjí úvahy, co je a co není pro žalovaného zbytečné. K samotnému informačnímu příkazu žalovaný uvedl, že při svém rozhodování byl vázán rozsahem prvostupňového rozhodnutí, spisem a aplikovanými důvody, zabýval se i dalšími důvody. Není však myslitelné, aby se zabýval jakýmkoliv důvody. V souvislosti s výlukou podle energetického zákona žalovaný zdůraznil význam slova „získaný“, který chápe jako „odněkud, ne ze své vlastní činnosti, ale od 3. osoby“. Ve zbytku odkázal též na závěry rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 9 A 32/2024. K mapkám předloženým žalobkyní žalovaný stručně poukázal na to, že z nich je schopen vyčíst pouze to, že v malých procentech případů existují na daném území i další distributoři, pokud jde o „zelenou“ mapku, její relevance mu nebyla zřejmá. Ve svém závěrečném stanovisku žalovaný reagoval na závěrečné stanovisko žalobkyně a upozornil, že ve věci sp. zn. 9 A 32/2024 žádala OZNŘ až o 4 ceníky (pozn. soudu: ve skutečnosti však šlo o dvě spojené žádosti, v nichž v každé žádala pouze o dva ceníky, což oponovala i žalobkyně), dodal, že je to však irrelevantní, a zdůraznil, že je nadřízeným orgánem i jiných povinných subjektů, avšak přístup žalobkyně nadměrně zatěžuje jeho omezené lidské kapacity a je to zbytečné.
36. Soud provedl mapky předložené žalobkyní při jednání jako důkaz. V případě „modré“ mapky, která byla vytištěna z internetových stránek žalobkyně s názvem Mapa území distribuce – Vymezené území distribuce plynu v roce 2024, se jedná o obrázek území označeného dle legendy v drtivé části (několik desítek částí území s nečitelnými názvy) modrou barvou, kde je vlastníkem licence žalobkyně, dále tmavě modrou barvou osm částí území, kde je žalobkyně vlastníkem pouze vysokotlakových plynových zařízení (dále jen „VTL“), žlutou devět částí území, kde kromě žalobkyně je vlastníkem licence též GasNet, s. r. o., a jedno oranžové území, na kterém je vlastníkem licence GasNet, s. r. o., a žalobkyně je zde vlastníkem pouze VTL. V případě „zelené“ mapky jde opět o obrázek vytištěný z internetových stránek žalobkyně a jedná se o dokument s názvem Distribuční soustava –

síť SZČ (dle vysvětlení žalobkyně při jednání soudu zkratka SZČ – Střední a Západní Čechy). Na ní se nachází již čitelné názvy obcí a síť zelených čar označující distribuční soustavu, přičemž v okolí některých obcí tato síť vyznačena není, neboť nejsou plynofikovány.

37. Jiné důkazy soud neprováděl. Návrh výslechu doc. Ing. K. H., Ph.D., MBA, který byl součástí vyjádření OZNR k žalobě v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 6 A 7/2024, a které OZNR převzala i do této věci, soud neprováděl pro nadbytečnost, neboť OZNR ho v tamní věci navrhovala pouze v souvislosti se svou lobbistickou aktivitou ve Sněmovně. Současně soud z důvodu neomluvené nepřítomnosti OZNR při jednání nemohl ověřit, zda na tomto návrhu skutečně trvá.
38. Žaloba **není důvodná**.
39. Při posouzení věci soud vycházel z následující právní úpravy:
40. Podle § 16 odst. 5 informačního zákona, ve znění, které je rozhodné pro nyní posuzovanou věc, tj. účinném do 18. 8. 2025, *[n]eshledá-li nadřízený orgán důvody pro odmítnutí žádosti, zruší rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti nebo jeho část a řízení v tomto rozsahu zastaví. Současně rozhodnutím přikáže povinnému subjektu požadovanou informaci žadateli poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o odvolání povinnému subjektu. Proti rozhodnutí nadřízeného orgánu podle věty druhé, nejde-li o postup podle § 16b odst. 2, se nelze odvolat. Poskytnutí informace povinným subjektem lze exekučně vykonat.*
41. Podle § 9 odst. 1 informačního zákona *[p]okud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.*
42. Podle § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), *[o]bchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.*
43. Podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona *[p]ovinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.*
44. Podle § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona, ve znění účinném do 31. 3. 2025, se pro účely tohoto zákona rozumí *chráněnou informací informace v jakékoliv podobě, která má charakter obchodního tajemství nebo jiná zákonem chráněná informace nebo informace charakteru obchodního, technického nebo finančního získaná při výkonu činnosti držitele licence, která není veřejně dostupná.* [pozn. soudu: dle nyní účinného znění pod písm. c) uvedeného zákona].
45. Podle čl. 17 odst. 4 Listiny *[s]vobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.*
46. Žalobkyně založila své prvostupňové rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí požadovaných informací (investičního ceníku 2024) na výše citovaných ustanoveních § 11 odst. 1 písm. a), § 9 odst. 1 informačního zákona, a § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona.
47. (námitka ii – viz část II. tohoto rozsudku) Předně v souvislosti s § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona tvrdila, že požadovaná informace je vnitřním předpisem, vnitřním pokynem, personálním předpisem, případně metodicko-organizačním dokumentem. V

odůvodnění svého prvostupňového rozhodnutí shodně s žalobními námitkami nejdříve tyto pojmy stručně vyložila. Jako legitimní důvod pro neposkytnutí informace označila svůj zájem jakožto povinného subjektu na ochraně důvěrných informací o způsobu stanovování hodnoty majetku vůči třetím osobám, zejména vlastníkům plynárenské infrastruktury, kteří by mohli tyto informace zneužít proti povinnému subjektu. Zveřejnění těchto informací by mohlo jednostranně posílit jejich vyjednávací pozice, narušit rovnost práv a ohrozit oprávněné zájmy povinného subjektu. Současně argumentovala z hlediska faktických okolností na straně OZNR, které svědčí o šikanózním a zneužívajícím výkonu práva na informace.

48. S těmito závěry se soud nemohl ztotožnit. Vycházel přitom též ze svých úvah učiněných v dřívějším rozsudku ve spojených věcech týkajících se právě žalobkyně a žalovaného v obdobném sporu ze dne 17. 9. 2025, čj. 9 A 32/2024-206 (zde soud posuzoval oprávněnost neposkytnutí investičních ceníků žalobkyně za jiná období – 2010-2013). Uvedeným rozsudkem zdejší soud žalobu žalobkyně zamítl, z informací dostupných z databáze rozhodnutí správních soudů na stránkách www.nssoud.cz, jakož i z předloženého správního spisu, vyplývá, že žalobkyně se proti uvedenému rozsudku již dále nebránila kasační stížností. Obdobné argumenty žalobkyně ve vztahu k výluce podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona přitom soud v citovaném rozsudku neshledal relevantní pro neposkytnutí požadované informace. Konstatoval, že tvrzení žalobkyně o tom, že mají požadované informace charakter vnitřního předpisu, resp. metodického a organizačního pokynu, že mají výlučně vnitřní povahu a jejich omezení je v demokratické společnosti nezbytné, tak zůstala i po opakovaných výtkách žalovaného nadále kusá, obecná a zcela nekonkrétní, bez opory ve spisovém materiálu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně jako povinný subjekt přes výzvu žalovaného v odvolacím řízení požadované chráněné informace neposkytla, nemohl žalovaný ověřit pravdivost těchto (byť obecných) tvrzení žalobkyně. Podle stanoviska soudu tak uvedené závěry žalobkyně žalovaný právem posoudil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek spisu.
49. V případě posuzovaném nyní žalobkyně opět žalovanému ani na opakované výzvy chráněnou informaci v plném rozsahu nepředložila.
50. Předpokladem aplikace omezení práva na informace podle cit. § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona je, že požadovanou informaci lze podřadit pod pojem „*vnitřní pokyn*“. Samotný informační zákon jeho definici neobsahuje. Výkladem obsahu neurčitého právního pojmu vnitřní předpis/pokyn se v minulosti opakovaně zabývala judikatura ve vztahu k správním orgánům jako povinným subjektům. Tento pojem je nutno „*vykládat autonomně, s přihlédnutím k ustálenému chápání tohoto pojmu v právní doktríně a rozličnosti charakteru jednotlivých povinných subjektů a jejich činností. Správní právo rozeznává dvě skupiny aktů, které jsou zaměřeny dovnitř veřejné správy, a nevyvolávají účinky navenek vůči adresátům veřejnosprávního působení. Jde jednak o vnitřní akty normativní, označované též jako interní normativní instrukce nebo normativní akty řízení či vnitřní předpisy, jednak o vnitřní individuální pokyny, které doktrína označuje též jako individuální služební akty. Obě tyto skupiny interních aktů mají společné, že se obrací dovnitř veřejné správy.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, čj. 7 As 369/2018-32, nebo ze dne 15. 10. 2013, čj. 1 As 70/2013-58).
51. Povinný subjekt je pak povinen uvážit, zda je v konkrétním případě omezení práva na informace nezbytné (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 10. 2013, čj. 1 As 70/2013-58, a ze dne 17. 2. 2011, čj. 1 As 105/2010-73). Ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona povinnému subjektu umožňuje poskytnutí informace *pouze omezit*. Současně takové

omezení musí být v souladu s výše citovaným čl. 17 odst. 4 Listiny a podléhá přísným nárokům na vyjádření důvodů, pro které tak povinný subjekt činí. Povinný subjekt tedy musí ve své správní úvaze uvést veškeré okolnosti a důvody, které jej vedou k tomu, že omezení považuje za opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

52. Přestože žalobkyně není typickým správním orgánem, s ohledem na její činnost a postavení povinného subjektu lze dosud shrnuté judikaturní závěry přiměřeně vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 11. 2021, čj. 7 As 239/2021-24, č. 4277/2022 Sb. NSS (obdobně rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2020, čj. 10 As 217/2020-74), uvedl, že povinné osoby ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, odlišné od státu, ať už jde o právnické či fyzické osoby, jsou ve dvojediné pozici správního orgánu (nositele kompetence) a osoby mající veřejná subjektivní práva. To se projevuje v procesní rovině tím, že na rozdíl od správních orgánů mají možnost bránit se soudní cestou proti rozhodnutí žalovaného Úřadu pro ochranu osobních údajů (viz též bod [22] rozsudku ze dne 25. 4. 2025, čj. 8 As 31/2025-33, v němž se uvedený soud zabýval otázkou procesního nástupnictví žalobkyně právě v rámci odkazované věci sp. zn. 9 A 32/2024).
53. Podle NSS vydávání instrukcí (interních pokynů, směrnic apod.) nadřízeným orgánem je pouhou realizací oprávnění řídit činnost podřízených a jejich plnění je zachováváním právní povinnosti řídit se ve služební činnosti příkazy nadřízených. Tato oprávnění vyplývají z právní normy, jež stanoví vztah nadřízenosti a podřízenosti; interními instrukcemi se proto jen konkretizují úkoly a povinnosti podřízených složek a pracovníků. Předmětem vnitřního předpisu mohou být různé skutečnosti, zpravidla se jedná o organizační řád, spisový řád, skartační řád, docházkový systém, popř. další předpisy týkající se organizace a chodu „uvnitř“ úřadu. Není na druhou stranu vyloučeno, aby interním předpisem byly upraveny i pracovní postupy a konkretizovány úkoly vyplývající z působnosti úřadu. Vždy se však bude jednat o takové akty, které se dotýkají pouze pracovníků, kteří jimi jsou vázáni (akty řízení). Rozhodující je pouze ta skutečnost, zda pokyn obsahuje informace týkající se výkonu veřejné správy navenek, či se jedná výlučně o akt organizační, metodický nebo řídicí, který zásadně nemůže ovlivnit jiné subjekty než ty, které mu z hlediska služební podřízenosti pod disciplinární odpovědností podléhají (viz rozsudek ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 28/2007-89). Typicky, interním předpisem lze stanovit např. pravidla dodržování docházkového systému nastaveného pro zaměstnance povinného subjektu, která však nijak nepůsobí navenek vůči 3. osobám.
54. Za „*vnitřní pokyn*“ však dle judikatury NSS nelze *stricto sensu* považovat každý akt, který správní orgán takto označí. Týkají-li se zmiňované vnitřní pokyny či vnitřní akty výkonu veřejné správy, tedy činnosti povinného subjektu, jakožto orgánu veřejné moci, navenek, ve vztahu k veřejnosti, nelze je, jakkoli jsou takto označeny, považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené bezprostředně týkají. Obsahuje-li akt metodického řízení (či vnitřní pokyn) výklad určitých ustanovení zákona nebo dokonce konkrétní požadavky na účastníka řízení, které nejsou v zákoně či jiném právním předpisu explicitně vyjádřeny, nelze pochybovat o tom, že se takovýto akt, ač označený jako vnitřní, třetích osob přímo dotýká (viz rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2008, čj. 4 As 20/2007-64).
55. Soud připouští, že v případě investičního ceníku 2024 se jedná o typ interního dokumentu, avšak nejde o dokument výlučně interní povahy, neboť se ve výsledku dotýká třetích osob,

zejména potenciálních obchodních partnerů v souvislosti s obchodními vztahy týkajícími se získávání, udržování, či využívání jednotlivých plynárenských zařízení tvořících plynovodnou soustavu na území přiděleném žalobkyni. Investiční ceník 2024 tak dle názoru soudu již na základě právě uvedeného nesplňuje definici vnitřního pokynu, a již z tohoto důvodu nebylo možné pro neposkytnutí informace použít § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. K tomu je nutno zdůraznit, že žalobkyně hospodaří s veřejnými financemi, a proto je dán veřejný zájem na tom, aby je využívala transparentně a efektivně, což v sobě zahrnuje též možnost kontroly takového využívání ze strany veřejnosti.

56. Žalobkyně jako legitimní důvody pro neposkytnutí informace podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona uvedla zájem povinného subjektu na ochraně důvěrných informací o způsobu stanovování hodnoty majetku vůči třetím osobám, zejména vlastníkům plynárenské infrastruktury, kteří by mohli tyto informace zneužít proti povinnému subjektu. Tím by došlo k narušení rovnosti v právech, která je sama o sobě legitimním důvodem pro odepření poskytnutí informace. Tato hrozba je dle žalobkyně zcela reálná, neboť OZNŘ žalobkyni pronajímá své zařízení, a přestože již došlo k plnému pokrytí jejich pořizovacích nákladů, OZNŘ dále usiluje o navýšení nájemného a v této otázce vede se žalobkyní civilní spor. Za účelem posílení své procesní pozice v tomto řízení opakovaně žádá o informace, které úzce souvisejí s předmětem sporu. Tím zjevně obchází procesní pravidla civilního řízení a zneužívá institut práva na informace k dosažení výhody, kterou by jí běžné procesní nástroje neposkytly, a činí tak i pomocí jiných spřízněných subjektů.
57. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 7 nejdříve k této otázce připomněl přísné nároky odůvodnění omezení práva na informace podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, i v kontextu čl. 17 odst. 4 Listiny. Dodal, že žalobkyně opakovaně neuvedla žádný zásadní legitimní důvod pro omezení práva na informace, kdy výše tvrzený zájem na ochraně důvěrných informací před zneužitím ze strany vlastníků plynárenské infrastruktury za takový neakceptoval. Pokud žalobkyně tvrdila, že kromě znečitelněných pasáží dotčený ceník obsahuje i jiné chráněné skutečnosti, sama je opakovaně nedokázala identifikovat, jakož nedokázala definovat důvod jejich ochrany (body [47], [48] a [53] napadeného rozhodnutí). Odkázal též na závěry zdejšího soudu v rozsudku ve spojených věcech sp. zn. 9 A 32/2024 (viz výše bod 48.). Zdejší soud v citované věci v bodě 41. rozsudku uvedl, že „[n]elze také nevidět, že žalobce je stoprocentně vlastněn Hlavním městem Prahou, a tedy vykonává svou činnost na základě veřejných prostředků. Žalobce tedy nemůže omezit rozsah práva na informace žadatele a zkoumat důvod, pro který žadatel informace požaduje. Uvedené stanovisko žalobce se zcela míjí s ustálenou judikaturou správních soudů, která s výjimkou žádostí týkající se platových poměrů zaměstnanců veřejné správy, v nichž žadatel musí splňovat podmínky tzv. „hlídacího psa demokracie“, takový postup zapovídá. O takové skutkové okolnosti se ale v nyní projednávané věci (věcech) nejedná. Žalobce se proto nemohl touto argumentací úspěšně bránit poskytnutí požadovaných informací.“
58. Dále odkázal na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 6. 2010, čj. 5 As 64/2008-155, č. 2109/2010 Sb. NSS, na který upozornil též zdejší soud ve věci sp. zn. 9 A 32/2024. V citovaném rozsudku rozšířený senát argumentoval existencí silného veřejného zájmu na transparentnosti poskytování veřejných prostředků a nutností jeho účinné veřejné kontroly. Zdejší soud pak s ohledem na tyto závěry dovodil, že výluky podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona nelze aplikovat tam, kde jde o nakládání s veřejnými financemi, neboť se vždy bude dotýkat i osob stojících mimo daný povinný subjekt, které mají zájem na kontrole hospodaření (viz bod 43. rozsudku čj. 9 A 32/2024-206). Soud k tomu dodává, že

připouští, že uvedené závěry žalovaného v bodě [52] napadeného rozhodnutí, kde převzal formulaci z rozsudku ve věci sp. zn. 9 A 32/2024, můžou vyznít zavádějícím způsobem, a v tomto ohledu je nutno dát zapravdu žalobkyni, že odkazovaný rozsudek rozšířeného senátu NSS se nezabýval výkladem § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Tento závěr ve vztahu k citovanému ustanovení učinil až zdejší soud v rámci svých úvah, které, jak již bylo řečeno, žalovaný pak jen převzal do odůvodnění svého rozhodnutí. Není tak pravdivé tvrzení žalobkyně, že žalovaný z uvedeného rozsudku dovozuje závěry, které z něj vůbec nevyplývají, neboť tento „rozpor“ je vysvětlitelný kontextem posouzení věci v rozsudku ve věci sp. zn. 9 A 32/2024.

59. V nynější věci neshledal soud důvody pro odchýlení se od těchto závěrů a pro stručnost na ně odkazuje. Předně, soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně, zopakované též při jednání soudu, že žalovaný nesprávně v napadeném rozhodnutí konstatoval, že neuvedla žádný legitimní důvod pro neposkytnutí informace, přestože označila dokonce dva. Z výše popsaného obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplynulo, že žalovaný nerozporoval, že žalobkyně nějaké, z jejího pohledu legitimní, důvody pro odmítnutí žádosti o informace uvedla, tyto důvody však jako skutečně legitimní a „zásadní“ nevyhodnotil.
60. Soud se s jejich posouzením ztotožnil. Je evidentní, že žalobkyně přistupuje k OZNR poněkud zaujatě, neboť vychází z jejich aktuálních vztahů, tj. že vedou mezi sebou civilní spor o značnou finanční částku, a dále z toho, že OZNR ji údajně šikanuje velkým počtem žádostí o informace, a to i prostřednictvím jejich přidružených subjektů. Proto jako jeden z legitimních důvodů v prvostupňovém rozhodnutí uvedla obavu před zneužitím těchto informací vůči ní samotné. Nezmínila však již, jakým konkrétním způsobem by OZNR měla informace o orientačních cenách v investiční výstavbě za rok 2024, které si sama žalobkyně stanovila, proti ní zneužít. O to víc je toto tvrzení nejasné, pokud žalobkyně sama konstatovala, že investiční ceník 2024 používá jako *„interní nástroj pro plánování, kalkulaci a vyhodnocování nákladů k přípravě a realizaci investičních akcí“* a *„jeho obsah je závazný výhradně pro zaměstnance [žalobkyně]...“*, či, že jde o *„dokumenty, v nichž si sama pro své účely stanoví orientační ceny různých investičních akcí, včetně pořizování, oprav a modernizace distribuční infrastruktury.“* Jinak řečeno, jestliže žalobkyně tento dokument dle svých tvrzení používá k výše uvedenému účelu, jistě se vztahuje i na obchodní jednání s OZNR. V této části je tak prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné, naznačuje zcela hypotetickou až konspirační obavu bez konkrétních tvrzení, jak by měla OZNR „zneužít“ investiční ceník 2024 proti žalobkyni jinak než tak, že by v případě znalosti informací, trvala na jejich použití. Soud však nemá pravomoc k řešení hypotetických sporů či akademických otázek a k formulování obecných pravidel bez vztahu ke konkrétní věci.
61. Důvod, na kterém stojí prvostupňové rozhodnutí (ochrana důvěrných informací o způsobu stanovování hodnoty majetku vůči třetím osobám, zejména vlastníkům plynárenské infrastruktury, kteří by mohli tyto informace zneužít proti povinnému subjektu), tedy jako obecný důvod pro odmítnutí požadovaných informací *en bloc* neobstojí a je i částečně zavádějící, neboť ve skutečnosti označená důvěrná informace neobsahuje způsob stanovování hodnoty majetku, tedy konkrétní postup kalkulace (který za určitých individuálních okolností může být předmětem ochrany jakožto obchodní tajemství – viz dále), ale již konkrétně vypočtenou částku. Soud je tudíž s ohledem na čl. 4 Ústavy, podle nějž jsou základní práva a svobody pod ochranou soudní moci, povinen volit takový výklad zákona, který umožní naplnění smyslu a účelu práva na přístup k informacím v co největší

míře. Nejvyšší správní soud ostatně již v rozsudku ze dne 16. 5. 2007, čj. 3 Ads 33/2006-56, č. 1272/2007 Sb. NSS, uvedl, že „při realizaci ústavně zaručeného práva na informace, garantovaného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, ve spojení se zákonem č. 106/1999 Sb., je třeba jakákoli možná omezení poskytování informací vykládat restriktivním způsobem...“

62. K tvrzení žalobkyně při jednání, že hospodaří „bohužel“ s veřejnými prostředky, což ji znevýhodňuje vůči jiným podnikatelským subjektům, které nejsou povinnými subjekty, musí soud připomenout, že s její činností se kromě povinností spojených s postavením povinného subjektu vážou také značné ekonomické výhody v oblasti jejího podnikání, mezi které patří zejména přirozené monopolní postavení, resp. mnohem menší konkurence z důvodu vysokých nákladů na vstup do této oblasti podnikání (nutnost licence a existence distribuční sítě), relativní jistota a větší stabilita výnosů z důvodu regulace odvětví ERÚ, stabilní a předvídatelná poptávka založená na dlouhodobých kontraktech, strategický zájem státu na fungování tohoto podnikání, apod.
63. Tvrzení o šikanózní či zneužívající povaze žádostí OZNŘ a s ní spřízněných subjektů jsou v tomto kontextu irelevantní. K tomu se žalovaný vyjádřil v bodě [72] napadeného rozhodnutí a zneužití práva ze strany žadatele z důvodu soudního sporu se žalobkyní nebo množstevního aspektu podaných žádostí nepřisvědčil. Osobní zájem žadatele na poskytnutí požadované informace je zcela standardním a legitimním důvodem pro podání žádosti o informace. Svobodný přístup k informacím není ani obecně podmíněn existencí veřejného zájmu, který by snad měl žadatel reprezentovat. Dodal, že požadovaný ceník je jistě významný z hlediska veřejné kontroly nakládání s majetkem povinného subjektu, nic tak nenasvědčuje tomu, že by žadatel vykonával své právo k neodůvodněné újmě jiné osoby či společnosti, resp. že by cílem žádosti byl nátlak na jinou fyzickou osobu nebo způsobení nepřiměřené zátěže povinnému subjektu.
64. Soud k tomu uvádí, že si je vědom judikatury, která se vyjadřovala také k zneužívajícímu výkonu práva na informace, např. rozsudek NSS ze dne 1. 8. 2022, čj. 10 As 153/2020-43, podle jehož právní věty „[z]a zneužití práva na informace lze považovat i situaci, kdy byla opětovně podána neúspěšná žádost o informace (zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím) prostřednictvím jiných osob.“ To se však v dané věci nestalo. Soud nijak nezastírá, že se pozastavil nad postupem OZNŘ a s ní spřízněných osob, které dohromady podaly téměř 50 různých žádostí o informace. Soudu však nepřisluší jakkoliv spekulovat o motivech OZNŘ a s ní spřízněných osob k jejich podání. Sama žalobkyně přitom v žalobě i v příložené tabulce přehledu podaných žádostí o informace uvedla, že jednotlivé žádosti se vzájemně *doplňují*, tj. OZNŘ a s ní spřízněné osoby vždy žádaly o informace (ceníky) každá z různých období, přičemž pouze v jednom případě týkajícím se informace ohledně počtu případů, kdy žalobkyně není vlastníkem plynovodu a provozuje jej bez platné nájemní smlouvy, se žádosti překrývaly. Dále je nutno upozornit, že z jednání soudu dne 19. 5. 2026 vyplynulo, že žalovaný rozhodnutí žalobkyně dosud v drtivé většině zrušil a vrátil k dalšímu řízení s uloženou povinností žádost vyřídit ve stanovené lhůtě nebo jí přímo uložil informační příkaz dle § 16 odst. 5 informačního zákona tak, jako tomu bylo i v nyní posuzované věci. Nejedná se tedy o případy neúspěšných žádostí o poskytnutí informace, ale naopak, setrvalé odmítání požadované informace žadateli poskytnout. „Zákaz zneužití práva představuje jeden z důvodů, pro který lze odepřít poskytnutí požadovaných informací, přestože tento důvod není v informačním zákoně výslovně stanoven. Je však třeba mít na paměti, že jej není možné nadužívat, naopak povinné subjekty k němu musí přistupovat restriktivně, neboť informace se v zásadě poskytují a jen výjimečně neposkytují (srov. např. rozsudek

rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, či rozsudky NSS ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 12/2015-46, ze dne 26. 10. 2011, čj. 7 As 101/2011-66, a např. ze dne 1. 4. 2022, čj. 1 As 96/2021-43).“ (viz bod [17] již citovaného rozsudku čj. 10 As 153/2020-43).

65. Soud dále nepominul rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2021, čj. 4 As 332/2021-35, podle kterého „samotná skutečnost, že žadatel o informace je v nějakém sporu s povinným subjektem (a existuje zde tedy reálná možnost, že informace požaduje i z jiného důvodu, než jen z důvodu veřejné kontroly), ještě neznamená, že taková žádost o informace představuje zneužití práva.“ (bod [27]). Nejvyšší správní soud dodal, že „[n]elze totiž přijmout závěr, že u subjektu, pro který by požadované informace mohly být užitečné i z jiného důvodu [než z důvodu veřejné kontroly, pozn. soudu], lze téměř automaticky předpokládat, že svojí žádostí právo na informace zneužívá [...] Je přitom nepochybné, že právo na kontrolu činnosti veřejných institucí přísluší i těm osobám, které se cítí jejich postupem poškozeny, případně těm, které s danými institucemi vedou třeba i dlouhodobé spory. Informační zákon přitom žádným způsobem neupravuje možnost odmítnutí poskytnutí informace z důvodu nedovolené motivace žadatele. Pokud tedy z okolností podání žádosti není naprosto zřejmé, že žádost nemůže přispět k veřejné kontrole činnosti povinného subjektu, bude možné ji odmítnout s odkazem na zneužití práva na informace pouze v případě, že bude prokázána obstrukční či šikanózní motivace žadatele.“ Taková motivace OZNŘ však prokázána nebyla, samotný počet různých žádostí, či okolnosti jejich podání není pro uvedený závěr sám o sobě dostačující v situaci, kdy žadatel byl v odvolacím řízení již v prvních případech svých žádostí úspěšný, avšak opakovaně naráží na odpor povinného subjektu (žalobkyně) požadované informace poskytnout.
66. Stejně jako v odkazované věci sp. zn. 9 A 32/2024, i v nyní posuzované věci musí soud zdůraznit, že z napadeného rozhodnutí plyne zároveň zcela zjevná snaha žalovaného zamezit tzv. úřednickému ping pongu, neboť se jednalo o opakované rozhodování o téže žádosti. Žalovaný tedy důvodně, a v souladu s judikaturou správních soudů (zejména NSS), Ústavního soudu a odbornou literaturou, zaměřil svou pozornost na zásadní okolnost, a sice, zda je omezení práva na informace legitimní a v souladu s čl. 17 odst. 4 Listiny, či nikoli. Tato námitka je nedůvodná.
67. (námitka iii) Soud dále nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že požadovaná informace je obchodním tajemstvím ve smyslu výluky podle § 9 odst. 1 informačního zákona. Naopak, ztotožnil se s podrobným posouzením žalovaného. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 9 a 10 vycházel zejména z definice obchodního tajemství podle § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Podle tohoto ustanovení [o]obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.
68. Pojmem „obchodní tajemství“ se ve své judikatuře zabýval Nejvyšší soud (dále jen „NS“), např. v rozsudcích ze dne 15. 10. 2001, sp. zn. 21 Cod 2022/2000, a ze dne 25. 6. 2008, sp. zn. 32 Odo 1568/2006. V uvedených rozhodnutích NS (ve vztahu k dříve platné obdobné právní úpravě v § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, s účinností do 31. 12. 2013) uvedl, že k tomu, aby se jednalo o obchodní tajemství ve smyslu obchodního zákoníku (a aby bylo možno poskytnout mu zákonem stanovenou ochranu), je nutno, aby byly naplněny všechny znaky zákonem stanovené. Musí se jednat o skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají alespoň potenciální (materiální či nemateriální) hodnotu, které nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné (mohou být tedy dostupné např. v odborných vědeckých kruzích), které mají být

podle vůle podnikatele utajeny (podnikatel musí tuto vůli dostatečně seznatelným způsobem projevit) a podnikatel utajení odpovídajícím způsobem zajišťuje, čímž vlastně vůli skutečnosti utajit projevuje. Má-li se jednat o obchodní tajemství, musí nést všechny uvedené pojmové znaky (např. pouhé informace, byť i důvěrného charakteru, nemusejí mít ani potenciální hodnotu, podnikatel, který jimi disponuje, může být vázán povinností mlčenlivosti, avšak nebude se jednat o obchodní tajemství). Skutečnostmi obchodní povahy je třeba rozumět např. seznamy zákazníků, nákupní prameny, seznam zástupců, bilance, obchodní plány, vzorky, vzorkové kolekce, cenové kalkulace (k tomu viz níže bod 74.), obrat jednotlivých prodejen, náklad časopisu; skutečnostmi výrobní povahy jsou nepatentované vynálezy, knihy receptů, modely, výsledky pokusů, zvláštní výrobní metody apod. Ochrana obchodního tajemství je neformální; znamená to, že nevzniká registrací nebo zápisem, ale okamžikem naplnění všech pojmových znaků obchodního tajemství, a rovněž tak zaniká, jestliže zanikne samo obchodní tajemství, tedy jestliže odpadne některý z jeho pojmových znaků (srov. např. usnesení NS ze dne 31. 7. 2025, sp. zn. 23 Cdo 2736/2024).

69. Chce-li povinný subjekt žádost o informace odmítnout z důvodu ochrany obchodního tajemství podle § 9 odst. 1 informačního zákona, musí zkoumat, zda vyžádané informace naplňují všechny zákonné definiční znaky obchodního tajemství. Nepostačuje informaci za obchodní tajemství pouze označit (viz rozsudky NSS ze dne 24. listopadu 2016, čj. 9 As 280/2016-50 a ze dne 17. 12. 2014, čj. 9 As 180/2014-37, či ze dne 26. 10. 2023, čj. 9 As 24/2023-37). Současně nepostačuje označit za obchodní tajemství obecně celý dokument, bez ohledu na různé typy či druhy informací v něm obsažené. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu opakovaně zdůraznil, že „[a]plikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím vyžaduje, aby povinný subjekt v rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti – má-li rozhodnutí dostát požadavkům kladeným správním řádem (jeho § 68 odst. 3) na přezkoumatelnost rozhodnutí – náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu dle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 2 As 27/2007- 87, a ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007- 106).“ (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2016, čj. 9 As 155/2015-195, bod [25]).
70. Povinný subjekt nemusí při odmítnutí žádosti podle § 9 odst. 1 informačního zákona zkoumat naplnění zákonných definičních znaků obchodního tajemství u každé jedné informace, kterou dokument obsahuje. Postačí, když informace alespoň *druhově* či *typově* vymezí a ve vztahu k takto vymezeným informacím pak osvětlí, jak naplňují znaky obchodního tajemství, a proto u nich aplikuje ochranu podle § 9 odst. 1 informačního zákona (viz již citované rozsudky NSS čj. 9 As 155/2015-195, čj. 9 As 180/2014-37, či čj. 9 As 24/2023-37). Splnění kritérií dle § 504 občanského zákoníku však musí zřetelně prokázat ten, kdo tvrdí zásah do obchodního tajemství (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 12. 7. 2024, čj. 5 As 108/2023-53).
71. Žalobkyně v prvostupňovém rozhodnutí argumentovala nesprávným závěrem žalovaného v předchozím rozhodnutí o nesplnění kritéria konkurenční významnosti požadovaných informací. S odkazem na odbornou literaturu, z níž rovněž citovala, oponovala, že není rozhodující existence formální soutěže, ale existence situací, v nichž může být určitá informace využita ke zlepšení postavení druhé strany v obchodním styku na úkor držitele informace. Investiční ceník 2024 přitom dle žalobkyně slouží jako metodický nástroj pro interní řízení majetku společnosti a používá se při přípravě rozpočtů, při interním

schvalování investičních záměrů a při rozhodování o efektivním využití majetku společnosti. Jinak řečeno zachycuje interní náhled žalobkyně na hodnotu jednotlivých prvků její infrastruktury. Znalost těchto informací ze strany třetích osob, zejména těch, s nimiž vede žalobkyně obchodní jednání, by mohla zásadním způsobem narušit rovnováhu ve smluvním vztahu a poskytnout druhé straně neoprávněnou informační výhodu. Žalobkyně dále uvedla, že své obchodní partnery, kteří jsou vlastníky plynárenských zařízení a s nimiž jedná o nastavení smluvních podmínek, včetně výše nájemného nebo ceny převodu, považuje fakticky za obchodní partnery s protichůdnými zájmy, a v tomto smyslu existuje konkurenční vztah v rámci jednání o přístupu k infrastruktuře a jejím oceněním.

72. Žalovaný se ve svém rozhodnutí nejdříve zaměřil na posouzení znaku konkurenční významnosti a upozornil, že judikatura NSS, na kterou odkázal (již výše citovaný rozsudek čj. 9 As 24/2023-37, nebo rozsudek ze dne 28. 2. 2024, čj. 2 As 96/2023-92 apod.) v této otázce je velmi přísná. S odkazem na odbornou literaturu pak uvedl, že hodnota obchodního tajemství spočívá v jeho soutěžní výhodě. Znak konkurenční významnosti poté vyložil jako situaci, kdy znalost informace představuje konkurenční výhodu, která jejímu nositeli zakládá lepší postavení. Připustil, že cena plnění může být za určitých okolností obchodním tajemstvím, např. v případě prozrazení cenotvorby, ovšem za předpokladu, že by z takto poskytnutých informací byla konkurence schopna učinit si podrobný obrázek o ekonomickém fungování společnosti i do budoucna. Muselo by ovšem jít o souvislou řadu údajů, na jejímž základě by bylo možné odhalit dlouhodobou strategii společnosti, což by mohlo vést až ke zneužití informací při konkurenčním boji o zákazníky. Dospěl však k závěru, že požadovaná informace v podobě investičního ceníku 2024 tento znak nesplňuje. Žalobkyně, která disponuje licencí na distribuci plynu na daném konkrétním distribučním území v rámci jediné plynovodné soustavy v ČR, tam má výhradní postavení a v daném území nemá v distribuci plynu konkurenci. Znalost informací z investičních ceníků tak nemůže jinému subjektu zlepšit jeho postavení vůči žalobkyni při podnikání ve stejném odvětví.
73. Soud se se závěry žalovaného zcela ztotožnil. Vzhledem k monopolnímu postavení žalobkyně na daném území OZNŘ není subjektem v konkurenčním postavení vůči žalobkyni v rámci dané oblasti podnikání. Podle § 56 energetického zákona přitom platí, že účastníky trhu s plynem jsou a) výrobci plynu, b) provozovatel přepravní soustavy, c) provozovatelé distribučních soustav, d) provozovatelé zásobníků plynu, e) obchodníci s plynem, f) zákazníci, a g) operátor trhu. Účastníky trhu s plynem jsou rovněž provozovatelé přímých plynovodů a zahraniční fyzické či právnické osoby, které mají uzavřenou platnou smlouvu o poskytnutí služby přepravy plynu nebo smlouvu o uskladňování plynu. OZNŘ do žádné z těchto kategorií nepatří, žalobkyně netvrdila ani neprokázala opak, a uvedené ani jinak nevyplynulo ze správního spisu.
74. Stanovenou výši orientačních cen investiční výstavby, vymezenou položkami, za které jsou stanoveny jednotkové ceny bez DPH zahrnující vždy dvě pod sebou uvedené částky (1. náklady na stavbu IPD, např. práce stavební, montážní, dopravní značení, a 2. celkové náklady, tj. náklady na IPD, inženýrskou činnost, věcná břemena), přitom nelze považovat ani za cenovou kalkulaci, tedy způsob výpočtu ceny, neboť požadovaná informace nestanovuje takový postup, či vzorec, ani metodiku takového postupu, který teprve vede ke konečné částce.
75. Žalobkyně sice argumentovala v prvostupňovém rozhodnutí hrozbou narušení rovnováhy ve smluvním vztahu s třetími subjekty (zde OZNŘ), či hrozbou využití požadované

informace ke zlepšení postavení druhé strany v obchodním styku, dle názoru soudu však jde o zavádějící argumenty, neboť mezi žalobkyní jakožto subjektem disponujícím veřejnými prostředky a OZNŘ, rovnováha ve smluvním vztahu dána z principu od počátku není, neboť byť je žalobkyně svou právní formou soukromoprávní subjekt, podniká ve specifické oblasti, která je v zájmu státu a na kterou používá veřejné zdroje, a na daném trhu a území má výlučné postavení. Na tomto závěru nemohou nic změnit ani mapky doložené na jednání soudu dne 19. 5. 2026, naopak „modrá“ mapka tento závěr jednoznačně potvrdila, byť v několika málo částech, vesměs pouze na okrajích vymezeného distribučního území, se žalobkyně buď „dělí“ o distribuci s jednou další distribuční společností, neboť tam disponuje pouze VTL, anebo tam vykonávají distribuci obě najednou. Pokud žalobkyně míní předložením „zelené“ mapky prokázat prostor pro konkurenci v oblasti distribuce plynu na dosud neplynofikovaných částech území, opět to nic nevypovídá o vzájemném postavení žalobkyně a OZNŘ, která touto konkurencí být nemůže, protože není ani vlastníkem licence k distribuci plynu, ani nemá dostatečnou distribuční síť, kdy z tvrzení účastníků řízení ani z prokázaných skutečností nevyplynul opak.

76. Současně sama žalobkyně ve svém prvostupňovém rozhodnutí odkázala na odbornou literaturu, která jen potvrzuje závěr a argumenty žalovaného, že informační výhoda, ať už reálného nebo potenciálního zlepšení postavení, se musí dít „*v hospodářské soutěži na příbuzném nebo navazujícím trhu*“ (nikoliv tedy v „prostém“ obchodním styku, jak poukazovala žalobkyně). V daném případě však OZNŘ (žadatel) se žalobkyní nijak na trhu nesoutěží a ani nemůže (nemá k tomu potřebnou licenci), čímž není vyloučeno, aby s ní vstupovala do jiných obchodních vztahů, např. o výši nájemného OZNŘ vlastněného plynárenského zařízení, či o jeho odkupu. Samotná cena nájmu či odkupu je přitom předmětem vlastního obchodního vyjednávání, a je jen na jeho stranách, k jakému výsledku nakonec svá jednání dovedou. Z názvu (neanonymizovaného) investičního ceníku za rok 2023, který zaslala OZNŘ dne 11. 9. 2024 žalobkyni společně se stížností na postup při vyřizování původní žádosti OZNŘ o informace, a dále z názvu anonymizované verze investičního ceníku 2024, který byl součástí správního spisu, vyplynulo, že se jedná o přehled *orientačních* cen v investiční výstavbě, z čehož lze dovodit jistý prostor pro případné licitování, nikoliv pevně dané částky.
77. Ze všech těchto důvodů se tak soudu spíše jeví, že žalobkyně zřejmě zaměňuje situace konkurenčního postavení s vlastníky plynárenských zařízení s postavením, v němž žalobkyně i žadatel vedou civilní spor o nájemné plynárenského zařízení, resp. se vzájemným postavením stran v klasických synallgamatických právních vztazích. Žalovaný dle přesvědčení soudu správně s odkazem na odbornou komentářovou literaturu a judikaturu uzavřel, že požadovaná informace v dané věci nemá potenciál konkurenčně významné informace. Vzhledem ke skutečnosti, že všechny znaky výše uvedené definice obchodního tajemství musí být splněny kumulativně, žalovaný se již dále nezabýval naplněním zbylých znaků tohoto pojmu pro nadbytečnost. I tato námitka je proto nedůvodná.
78. K tomu soud dále s odkazem na výše citovanou judikaturu NS a NSS a ve shodě s žalovaným upozorňuje na to, že předmětem ochrany institutu obchodního tajemství není dokument jako celek, ale pouze jednotlivé informace z tohoto dokumentu vyplývající. Jak správně podotkl žalovaný, není typické, aby byly v dokumentu, zde v investičním ceníku 2024, uvedeny pouze skutečnosti, které představují obchodní tajemství. Žalobkyně však v prvostupňovém rozhodnutí, kromě již zmíněného neuvedení akceptovatelného důvodu

konkurenční významnosti, nijak konkrétně neodlišila informace mající povahu obchodního tajemství od zbylých informací, které tuto povahu obvykle nemají, a to ani druhově či typově. V tomto ohledu se proto soud ztotožnil se žalovaným i v závěru, že rozhodnutí žalobkyně bylo v této části (opakovaně) nepřezkoumatelné.

79. (námitka iv) Konečně, soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobkyně, že požadovaná informace splňuje kritéria tzv. chráněné informace ve smyslu § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona. Uvedené ustanovení bylo do energetického zákona vloženo novelou č. 131/2015 Sb., jako důsledek transpozice evropské legislativy² s účinností od 5. 6. 2015; důvodová zpráva ve vztahu k vložení tohoto nového ustanovení do energetického zákona ovšem nic bližšího na rámec uvedeného konstatování o nutnosti transpozice neuvádí. Sama žalobkyně v žalobě potvrdila, že požadovanou informaci vytváří sama při své činnosti licencovaného distributora plynu a jedná se o výpočty a podklady týkající se orientační výše investičních nákladů na výstavbu plynárenských zařízení zejména plynovodů a přípojek. Jak plyne ze znaků výše citovaného ustanovení v relevantním znění [dnes upraveným pod písm. c)], v daném případě investiční ceník nemá charakter obchodního tajemství, a nemůže se jednat ani o další z možných typů informací v tomto ustanovení uvedených, neboť v daném případě by muselo být současně splněno, že taková informace byla *získána při výkonu činnosti držitele licence*. Jinak řečeno, takovou informaci by musela žalobkyně získat v rámci činnosti distribuce plynu, neboť licence distributora plynu ji právě k tomu opravňuje. Způsob hospodaření a údržby její distribuční soustavy pod danou licenci zcela jistě nepatří a tato část není ani předmětem energetického zákona, byť zákon pracuje i s pojmy distribuční soustava, přepravní soustava [§ 2 odst. 2 písm. b) body 1 a 7]. Z pohledu koncepce energetického zákona přitom z ničeho nevyplývá, že by pod pojem chráněná informace měl spadat i investiční ceník 2024, který se přímo netýká licencované činnosti, nýbrž jde z pohledu energetického zákona o neregulovanou součást podnikání žalobkyně. Řada jeho ustanovení naopak uvedený závěr podporuje [viz např. § 17 odst. 5 písm. b), § 25 odst. 10 písm. n), § 59 odst. 9 písm. f) energetického zákona atd.].
80. Prostřednictvím různých výkladových metod (nikoliv pouze dle jazykového výkladu, který má být pouze prvotním přiblížením se k aplikované normě – viz nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/9), zejména systematického a teleologického výkladu tak soud dospěl k závěru, že investiční ceník 2024 nesplňuje podmínky tzv. chráněné informace podle energetického zákona, neboť byt' jde o informaci, která má dopady i navenek ve vztahu k potenciálním obchodním partnerům, a tedy není ryze interní, jak nesprávně uvedl žalovaný (k tomu viz bod 55. výše), nebyla získána při výkonu činnosti držitele licence podle smyslu a účelu tohoto ustanovení. Odkazy na povinnost žalobkyně zachovávat mlčenlivost přitom žalovaný nepovažoval za dostatečné k vysvětlení, proč žalobkyně považovala informace v investičním ceníku 2024 za informace obchodního, technického nebo finančního charakteru, a soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Povinnost mlčenlivosti se totiž může vázat k různým druhům informací, a to nejen na základě zákona, ale i na základě smlouvy (typicky pracovní smlouvy nebo dohody o mlčenlivosti) nebo z důvodu profesní etiky (např. právnické profese, lékaři, policisté apod.), které nemusí však nutně být obchodním tajemstvím nebo informacemi obdobného charakteru. Ani v tomto směru proto žalobkyně neuvedla žádné konkrétní okolnosti a podklady, ze kterých by tento důvod pro

² Zejména směrnici Evropského parlamentu a Rady 2012/27/EU, ze dne 25. října 2012, o energetické účinnosti, o změně směrnic 2009/125/ES a 2010/30/EU a o zrušení směrnic 2004/8/ES a 2006/32/ES.

omezení poskytnutí informací, jak jej má na mysli čl. 17 odst. 4 Listiny, vyplýval, a ze spisového materiálu se nepodávají.

81. (námitka i) Podle stanoviska soudu tak žalovaný opodstatněně uzavřel, že k omezení práva OZNR na informace neměla žalobkyně jako povinný subjekt legitimní důvod. Žalovaný přitom ve svém posouzení vyšel z relevantní judikatury NSS, kterou označil. Spíše restriktivní přístup k aplikaci daného zákonného ustanovení je zřejmý i z další judikatury NSS, např. v rozsudku ze dne 30. 5. 2010, čj. 4 As 13/2010-75, a jiné.
82. Pokud pak žalobkyně namítla, že žalovaný ve věci vydal informační příkaz i přesto, že si nebyl jistý, zda odepřená informace nespadá pod výluky podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, protože nevěděl, zda se jedná o ceník jeden nebo dva ceníky (externí a interní), resp. jeho posouzení výluky podle § 9 odst. 1 téhož zákona bylo nesprávné, soud musí zdůraznit, že to byla právě žalobkyně, která žalovanému opakovaně odmítala poskytnout součinnost při dodání kompletních podkladů pro vydání rozhodnutí a v průběhu celého řízení, k jehož neúměrně délce výrazně svým jednáním a úkony přispěla, přistupovala k věci způsobem, který lze označit za obstrukční a dle názoru soudu již svou intenzitou hraničící s pořádkovým deliktem (§ 62 správního řádu). Tato skutečnost pak nemůže být jakkoliv přičítána k tíži žalovaného, který naopak k právům žalobkyně přistupoval v souladu se zákonem a poskytl žalobkyni i dostatek prostoru pro jejich uplatňování. Žalobkyně se tak nyní nemůže odvolávat na nedostatek podkladů, které měl žalovaný k vydání svého rozhodnutí, pokud tyto podklady ona sama odmítla v rozporu se svou povinností opakovaně předložit. Nelze se ztotožnit ani s rozšířenou námitkou žalobkyně při jednání, že v důsledku tohoto pochybení nebude případný exekuční příkaz vykonatelný. Předně je s podivem, že žalobkyně počítá s tím, že i v případě neúspěchu v soudním řízení se nebude řídit rozhodnutím soudu a automaticky předpokládá, že k vymožení její povinnosti požadovanou informaci poskytnout bude zapotřebí exekutora. Zadruhé pak není její námitka ani pravdivá. Napadené rozhodnutí žalovaného totiž ve výroku II. uvádí přesné označení informace, kterou žalovaný přikázal žalobkyni poskytnout. Žalovaný při jednání soudu přitom zcela přesvědčivě vysvětlil, proč v důsledku nesoučinnosti žalobkyně žádal ERÚ o odpověď, zda za rok 2024 žalobkyně předložila jeden nebo dva ceníky.
83. Za tohoto stavu soud přisvědčil postupu žalovaného podle § 16 odst. 5 informačního zákona, kterým uložil žalobkyni povinnost požadované informace poskytnout ve stanovené lhůtě (výrok II. žalobou napadeného rozhodnutí). Soud je přesvědčen o zákonnosti postupu žalovaného, který přihlédl k tomu, že se jedná o opakované odmítnutí poskytnutí požadovaných informací žalobkyní jako povinným subjektem žadateli, ačkoli byla již v předchozích rozhodnutích žalovaného nabádána k tomu, aby stejné skutkové, resp. právní otázky řešila tam uvedeným postupem. Na takzvaný „*nekonečný kolotoč rozhodnutí*“, který nevede k poskytnutí informací žadateli, reagovala již v minulosti judikatura správních soudů (např. zdejší soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2015, čj. 9 A 272/2014-34, či rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2015, čj. 6 As 113/2014-36, nebo rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 10. 2018, čj. 7 As 192/2017-35, č. 3834/2019 Sb. NSS). Uvedené závěry platily sice za předchozí úpravy informačního zákona, tedy při neexistenci Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací instance v zákonem stanovených mezích příslušnosti a pravomoci, ale lze je obdobně použít i v nyní projednávané věci. V ní jsou totiž prvostupňovým rozhodnutím žalobkyně řešeny skutkové či právní otázky, které byly v podstatných ohledech již opakovaně vypořádány

předchozími zrušujícími rozhodnutími odvolacího orgánu. Smysl a účel informačního zákona by byl jinak narušen.

84. Napadené rozhodnutí přitom není ani nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelným je také rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené, nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Napadené rozhodnutí těmito vadami netrpí. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, které skutkové okolnosti považoval za rozhodné a jak o nich právně uvážil, ostatně žalobkyně s jeho závěry zjevně v žalobě polemizuje. Nebylo přitom povinností žalovaného detailně se zabývat jinými důvody, které žalobkyně jakožto povinný subjekt pro neposkytnutí informace ani neuplatnila. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 11. 2024, čj. 8 A 31/2024-41, pak vyplývá, že existenci důvodů pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace posuzuje primárně povinný subjekt. Nadřízený orgán pouze zkoumá, zda by jiný důvod pro odmítnutí žádosti mohl existovat. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je evidentní, že žalovaný se zabýval též tím, zda by mohl existovat jiný důvod pro odmítnutí žádosti, a jelikož žádný takový neshledal, konstatoval to v napadeném rozhodnutí. Tím plně dostal své povinnosti přezkoumatelného závěru. K tomu je nutno mít na paměti zásadu „*negativa non sunt probanda*“, tj. negativní skutečnosti se nedokazují. Ani sama žalobkyně přitom v žalobě neuvedla jiné myslitelné důvody, které by vyvracely závěr žalovaného.
85. Žádná z těchto námitek se tak nemohla stát důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.

VII. Závěr a náklady řízení

86. Soud proto postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
87. Výrok o nákladech řízení je odůvodněný § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému, který naopak úspěšný byl, žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, kterou je i obhajování výsledků vlastní činnosti, nevznikly.
88. Výrok o náhradě nákladů řízení OZNŘ je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má *právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci, pokud bránila své právo, které jí vyplývalo z rozhodnutí nebo jiného úkonu napadeného žalobou*. V daném případě byla tato podmínka sice splněna, avšak osoba zúčastněná na řízení žádné náklady řízení netvrdila ani nepožadovala, a nebyla v řízení ani zastoupena advokátem. Soud osobě zúčastněné na řízení taktéž neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady řízení, a proto vyslovil, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze vygenerovat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. května 2026

JUDr. Marcela Rousková
předsedkyně senátu